

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1968

Warszawa, dnia 30 czerwca 1967 r.

Nr 9

SPIS TREŚCI

Dział B

str.

Poz. 70 —	obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 lutego 1968 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy	226
„ 71 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podstawy wymiaru i wysokości składki na cele emerytalne	227
„ 72 —	uchwała Nr 58 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1968 r. w sprawie tworzenia terenowych zespołów usług projektowych przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów rad narodowych	228
„ 73 —	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń oraz obniżenia skal w podatku od wynagrodzeń	231
„ 74 —	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od przychodów osób zatrudnionych w niektórych uspołecznionych zakładach prowadzonych w formie rozliczenia zryczałtowanego	235
„ 75 —	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1968 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od osób zatrudnionych w niektórych spółdzielczych zakładach usługowych	236
„ 76 —	rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 17 lutego 1968 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy	237
„ 77 —	rozporządzenie Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 15 lutego 1968 r. w sprawie zasad odbywania studiów doktoranckich (wyciąg)	238
„ 78 —	rozporządzenie Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 15 lutego 1968 r. w sprawie zasad przyznawania stypendiów naukowych oraz praw i obowiązków osób przygotowujących rozprawę doktorską lub habilitacyjną	239
„ 79 —	rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 29 lutego 1968 r. w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy	240
„ 80 —	zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 lutego 1968 r. zmieniające zarządzenie w sprawie finansowania i księgowania wydatków na szkolenie kursowe i doskonalenie zawodowe (wyciąg)	244

DZIAŁ B

70

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 24 lutego 1968 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 14 marca 1968 r. Nr 7, poz. 43)

1. Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów w sprawie nieuzasadnionej absencji w pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 12) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 35, poz. 154, z 1959 r. Nr 27, poz. 170 i z 1968 r. Nr 3, poz. 12) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych do ustawy przed ogłoszeniem obwieszczenia i przy zastosowaniu ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

2. Jednolity tekst nie obejmuje art. 10 i 11 ustawy

z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 35, poz. 154) w brzmieniu:

„Art. 10. Traci moc art. 277 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami).

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1958 r. z wyjątkiem art. 7 (według numeracji przyjętej w jednolitym tekście ustawy — art. 8), którego termin wejścia w życie ustali rozporządzenie Rady Ministrów”.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 lutego 1968 r. (poz. 43).

USTAWA

z dnia 6 czerwca 1958 r.

o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.

Art. 1. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do wszystkich pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę lub mianowania oraz do zakładów pracy wszelkiego rodzaju, w szczególności także do urzędów i instytucji państwowych oraz organizacji społecznych.

Art. 2. 1. Zakłady pracy, organy ubezpieczeń społecznych i właściwe organy administracji prezydiów rad narodowych obowiązane są organizować i przeprowadzać systematyczną kontrolę wykorzystywania przez pracowników zwolnień od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.

2. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, mogą przeprowadzać określone w trybie przewidzianym w ust. 3 organizacje społeczne. Przepisy wydane na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do organizacji społecznych.

3. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określi organizacje społeczne uprawnione do przeprowadzania kontroli oraz zasady ich działania w tym zakresie.

Art. 3. 1. Pracownik traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia od pracy objęty zaświadczeniem o czasowej niezdolności do pracy, jeżeli kontrola wykazała, że pracownik nadużył zwolnienia od pracy, wykorzystując je niezgodnie z przeznaczeniem, w szczególności dla uchylenia się od pracy lub dla wykonywania innej pracy zarobkowej.

2. Jeżeli pracownik pozbawiony zasiłku chorobowego w myśl ust. 1 zostanie ponownie w ciągu roku pozbawiony zasiłku chorobowego, wówczas niezależnie od zastosowania przepisu ust. 1 traci on prawo do zasiłku za pierwsze trzy dni każdej następnej

niezdolności do pracy w ciągu roku od ostatniego pozbawienia zasiłku, z wyjątkiem niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem w zatrudnieniu.

Art. 4. 1. Pracownika, któremu służy prawo do wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy, zakład pracy pozbawia wynagrodzenia za okresy zwolnienia od pracy wskazane w art. 3, jeżeli zachodzą okoliczności przewidziane w tym przepisie. Pracownikowi, który otrzymał wynagrodzenie z góry za okres zwolnienia od pracy, potrąca się to wynagrodzenie przy najbliższej wypłacie.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy.

Art. 5. 1. Pracownikowi zobowiązanemu według przepisów wydanych na podstawie art. 10 ust. 1 do doręczenia w określonym terminie zakładowi pracy zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy, a który doręczył to zaświadczenie po terminie, obniża się kwotę zasiłku chorobowego lub wynagrodzenia o 25% za okres niezdolności do pracy przypadający do dnia doręczenia zaświadczenia.

2. Rada Ministrów określi przypadki, w których doręczenie zaświadczenia po terminie może być uznane za usprawiedliwione i nie powodujące skutków określonych w ust. 1.

Art. 6. Do pracownika, który wykorzystuje zwolnienie dla uchylenia się od pracy lub dla wykonywania w okresie zwolnienia innej pracy zarobkowej, można stosować sankcje przewidziane w przepisach o stosunku pracy (służbowym) albo w regulaminach pracy za nie usprawiedliwione opuszczanie pracy, z wyjątkiem regulaminowych kar pieniężnych.

Art. 7. 1. Spory z powodu pozbawienia zasiłku chorobowego są rozpoznawane w trybie ustanowionym dla sporów z zakresu ubezpieczeń społecznych.

2. Spory z powodu pozbawienia wynagrodzenia są rozpoznawane w trybie przewidzianym dla sporów ze stosunków pracy.

3. Wszczęcie sporu nie wstrzymuje wykonania decyzji o pozbawieniu zasiłku chorobowego lub wynagrodzenia.

Art. 8. 1. Wprowadza się oddzielne legitymacje ubezpieczeniowe:

- 1) dla pracowników,
- 2) dla ich członków rodziny uprawnionych do świadczeń leczniczych.

2. Wzory legitymacji ubezpieczeniowych, tryb ich wydawania i sposób dokonywania wpisów do legitymacji ubezpieczeniowych ustali instrukcja Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydana w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. Zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy może otrzymać pracownik tylko po przedłożeniu swojej legitymacji ubezpieczeniowej, w której dokonuje się wpisu, stwierdzającego okres każdej orzeczonej niezdolności do pracy.

Art. 9. 1. W państwowych i spółdzielczych zakładach pracy działających na zasadach rozrachunku gospodarczego zasiłki chorobowe wypłacane są z przeznaczonych na ten cel funduszków ubezpieczenia

społecznego w granicach kredytów ustalonych dla każdego z tych zakładów pracy lub przedsiębiorstw.

2. Wydatki na zasiłki chorobowe przekraczające kredyt z funduszków ubezpieczenia społecznego pokrywa zakład pracy z funduszu plac. Wydatki na zasiłki chorobowe dla osób, które z powodu gruźlicy są niezdolne do pracy przez okres przekraczający 6 miesięcy, pokrywane są z funduszków ubezpieczenia społecznego bez ograniczeń.

3. Nie wykorzystane z funduszków ubezpieczenia społecznego kredyty na wypłatę zasiłków chorobowych przeznaczone będą na cele podnoszenia zdrowotności.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do zakładów pracy zatrudniających poniżej 50 pracowników.

5. Rada Ministrów może ustalić zasady i warunki zmniejszania wynagrodzenia kierownikom zakładów pracy i pracownikom odpowiedzialnym za dyscyplinę pracy w razie nieuzasadnionego przekroczenia ustalonych kredytów na wypłatę zasiłków chorobowych.

Art. 10. 1. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy, niezbędne dla wykonania niniejszej ustawy.

2. Przepisy przewidziane w ust. 1 określają w szczególności uprawnienia organów i osób przeprowadzających kontrolę.

3. Rada Ministrów określi organy właściwe do przeprowadzania kontroli orzecznictwa lekarskiego.

71

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1968 r.

w sprawie podstawy wymiaru i wysokości składki na cele emerytalne.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 lutego 1968 r. Nr 5, poz. 29)

Na podstawie art. 3 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. Nr 3, poz. 7) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawą wymiaru składki na cele emerytalne, zwanej dalej „składką”, są wynagrodzenia stanowiące podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń i otrzymywane przez:

- 1) pracowników z tytułu stosunku pracy,
- 2) osoby zatrudnione na podstawie umowy o naukę zawodu, o przyuczenie do określonej pracy lub o odbycie wstępnego stażu pracy,
- 3) osoby wykonujące pracę nakładczą, uznane za pracowników w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,
- 4) adwokatów z tytułu pracy w zespołach adwokackich.

2. Jeżeli wynagrodzenie jest wolne od podatku od wynagrodzeń ze względu na wysokość wynagrodzenia, a przekracza kwoty określone w § 2 ust. 1, podstawą wymiaru składki stanowią te składniki wynagrodzenia, które byłyby podstawą obliczenia podatku od wynagrodzeń.

3. Podstawę wymiaru składki obywateli polskich delegowanych i kierowanych do pracy za granicę stanowi kwota wynagrodzenia złotowego.

4. Jeżeli podatek od wynagrodzeń został ustalony w formie ryczałtu, podstawę wymiaru składki stanowi podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne.

§ 2. 1. Zwolnione są od obowiązku płacenia składki wynagrodzenia otrzymywane od pierwszego płatnika, jeżeli podstawa wymiaru składki nie przekracza 1.000 zł miesięcznie, 230 zł tygodniowo, 40 zł dziennie, 500 zł półmiesięcznie, 460 zł dwutygodniowo lub 400 zł dziesięciodniowo.

2. Za pierwszego płatnika uważa się tego płatnika, który został wskazany jako pierwszy w oświadczeniu do obliczenia podatku od wynagrodzeń.

§ 3. 1. Jeżeli podstawa wymiaru składki przekracza kwoty określone w § 2, składkę od wynagrodzeń otrzymywanych od pierwszego płatnika opłaca się w wysokości określonej w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

2. Składka wynosi 3% podstawy wymiaru składki bez względu na wysokość wynagrodzenia otrzymywanego:

- 1) równocześnie od drugiego lub dalszych płatników,
- 2) od tego samego płatnika, jeżeli wynagrodzenie to traktowane jest przy obliczaniu podatku od wynagrodzeń jako otrzymywane od drugiego lub dalszych płatników.

3. Jeżeli osobie opłacającej składkę przysługiwałaby na podstawie przepisów o podatku od wynagrodzeń:

1) zniżka rodzinna — zniżkę taką stosuje się przy obliczaniu składki,

2) zniżka w podatku z tytułu sezonowości zatrudnienia — składkę obniża się o jedną trzecią.

4. Przy ustalaniu wysokości składki stosuje się zaokrąglenia obowiązujące przy obliczaniu podatku od wynagrodzeń.

§ 4. 1. Składkę pobierają zakłady pracy potrącając ją przy wypłacie wynagrodzenia i przekazują łącznie ze składką na ubezpieczenia społeczne w terminie i na zasadach określonych dla tej składki.

2. Obywatele polscy zatrudnieni w przedstawicielstwach lub misjach państw obcych na obszarze Państwa Polskiego obowiązani są obliczać sami należną składkę od otrzymywanych wynagrodzeń i wpłacać ją do właściwego oddziału Zakładu Ubezpieczeń

Społecznych w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, jeżeli przedstawicielstwa lub misje nie wykonują tych czynności.

3. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi sposób dokonywania w legitymacjach ubezpieczeniowych wpisów o opłacie składki przez osoby, o których mowa w ust. 2.

§ 5. 1. Zakłady pracy pobierają składkę od wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1968 r. bez względu na okres, za który należy się wynagrodzenie.

2. Minister Finansów rozliczy globalnie za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca 1968 r. kwoty składek z wpływów podatku od wynagrodzeń i prześle je na rzecz funduszu emerytalnego.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. (poz. 29).

TABELA SKŁADEK NA CELE EMERYTALNE OD WYNAGRODZEŃ OTRZYMYWANYCH OD PIERWSZEGO PŁATNIKA

Wynagrodzenia stanowiące podstawę wymiaru składki z okresami wypłaty:												Składka w procentach
miesięcznym		tygodniowym		dziennym		półmiesięcznym		dwutygodniowym		dziesięciodniowym		
ponad	do	ponad	do	ponad	do	ponad	do	ponad	do	ponad	do	
1.000	1.050	230	240	40	42	500	520	460	480	400	420	0,5
1.050	1.150	240	270	42	46	520	570	480	530	420	460	1,2
1.150	1.250	270	290	46	50	570	620	530	580	460	500	1,8
1.250	1.350	290	310	50	54	620	670	580	620	500	540	2,4
1.350	—	310	—	54	—	670	—	620	—	540	—	3,0

72

UCHWAŁA Nr 58 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 lutego 1968 r.

w sprawie tworzenia terenowych zespołów usług projektowych przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów rad narodowych.

(Monitor Polski z dnia 2 marca 1968 r. Nr 9, poz. 50)

W celu stworzenia warunków umożliwiających zaspokojenie potrzeb w zakresie prac projektowych dla indywidualnego budownictwa na wsi i w miastach oraz drobnych inwestycji państwowych, spółdzielczych i społecznych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zaleca się prezydiom powiatowych rad narodowych, miejskich rad narodowych w miastach stanowiących powiaty miejskie oraz dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw tworzenie przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury terenowych zespołów usług projektowych, zwanych dalej „zespołami”.

2. Zespoły mogą być tworzone na tych terenach, na których uspołecznione jednostki projektowania nie zaspokajają zapotrzebowania na prace projekto-

we dla indywidualnego budownictwa na wsi i w miastach oraz drobnych inwestycji państwowych, spółdzielczych i społecznych.

3. W razie gdy siedzibą prezydium powiatowej rady narodowej jest miasto stanowiące powiat miejski, wskazane jest utworzenie jednego zespołu, który będzie obsługiwał powiat i miasto.

4. Zespół powinien wykonywać prace projektowe jedynie w odniesieniu do obiektów, które mają być realizowane na terenie objętym działalnością wydziału, przy którym utworzono zespół. W żadnym razie prace zespołu nie mogą dotyczyć obiektów położonych poza terenem danego województwa.

5. Zespół powinien dążyć do tego, aby posiadać w swym składzie specjalistów odpowiednich branż w celu wykonywania pełnych projektów zleconych

przez inwestorów. W razie braku odpowiednich specjalistów zespół może zlecić opracowanie określonej części projektu innemu zespołowi.

§ 2. 1. Do zadań zespołu należy:

1) prowadzenie fachowego poradnictwa dla budownictwa indywidualnego; szczegółowe zadania zespołu w tych sprawach określa prezydium rady narodowej, które powołało dany zespół, na podstawie wytycznych Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

2) prowadzenie sprzedaży projektów typowych w zakresie objętym przedmiotem działania zespołu,

3) przystosowanie projektów typowych dla budownictwa realizowanego przez ludność,

4) przystosowywanie projektów typowych dla budownictwa realizowanego przez kółka rolnicze, spółdzielnie produkcyjne, Centralę Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i drobnych projektów typowych dla inwestycji państwowych,

5) opracowywanie projektów indywidualnych dla budownictwa realizowanego przez ludność, jeżeli istniejące projekty typowe nie odpowiadają potrzebom inwestora,

6) opracowywanie projektów drobnych inwestycji dla inwestorów państwowych, spółdzielczych i społecznych, jeżeli na daną inwestycję brak dokumentacji typowej, oraz drobnych prac z zakresu projektowania, związanych z realizacją czynów społecznych,

7) sporządzanie kosztorysów lub dokumentacji technicznej dla robót polegających na remontach i adaptacjach budynków,

8) sporządzanie szkiców sytuacyjnych dla budownictwa ludności wiejskiej,

9) sporządzanie planów realizacyjnych określonych w art. 36 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 7, poz. 47),

10) wykonywanie nadzoru autorskiego i inwestorskiego, z tym że pełnienie nadzoru inwestorskiego nad inwestycjami realizowanymi przez inwestorów prywatnych może dotyczyć również obiektów nie zaprojektowanych przez zespół.

2. Upoważnia się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do dokonywania w porozumieniu z Ministrami Gospodarki Komunalnej oraz Rolnictwa zmian w zakresie zadań zespołów, o których mowa w ust. 1, za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

3. Wartość prac projektowych określonych w ust. 1 pkt 3—10 nie może przekroczyć 10.000 zł, z wyjątkiem usług świadczonych na rzecz inwestora uspołecznionego, związanego z gospodarką rolną, których wartość może wynosić do 20.000 zł.

§ 3. 1. Zespołem kieruje kierownik zespołu, powoływany i odwoływany przez prezydium rady narodowej. Kierownik zespołu powinien być zatrudniony w zasadzie na pełnym etacie, chyba że potrzeby zespołu tego nie wymagają. Kierownik zespołu nie powinien być zatrudniony w innych instytucjach lub na innych stanowiskach związanych pośrednio z działalnością zespołu.

2. W zespole mogą być zatrudnieni pracownicy administracyjni. Dla wykonywania czynności związanych z fachowym poradnictwem na rzecz indywi-

dualnego budownictwa wiejskiego zespół może zatrudnić pracownika z odpowiednim przygotowaniem fachowym.

3. Wynagrodzenie zasadnicze dla pracowników administracyjnych zespołu ustala prezydium rady narodowej na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do uchwały.

4. Pracownikowi administracyjnemu zespołu, który posiada:

1) wykształcenie wyższe lub

2) wykształcenie średnie i 10 lat pracy zawodowej — może być przyznane przez prezydium rady narodowej uposażenie miesięczne przekraczające o 10% maksymalne stawki ustalone dla danego stanowiska, jeżeli wyróżnia się szczególną inicjatywą i dobrymi wynikami w pracy.

5. Pracownicy administracyjni zespołu mogą otrzymywać oprócz wynagrodzenia zasadniczego uznaniowe premie miesięczne z funduszu premiowego, którego wysokość nie może przekroczyć 15% funduszu płac zasadniczych; premia miesięczna nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego danego pracownika.

6. Do pracowników administracyjnych zespołu stosuje się przepisy obowiązujące w stosunku do pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

§ 4. Prezydium rady narodowej, które powołało zespół, sprawuje nadzór nad jego działalnością za pośrednictwem wydziału budownictwa, urbanistyki i architektury. Nadzór nad działalnością wspomnianych wydziałów w zakresie, o którym wyżej mowa, wykonują właściwe wydziały wyższego stopnia.

§ 5. 1. Szczegółowe zasady organizacji zespołów i tryb ich działania określa Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Zespoły zostaną objęte koordynacją branżową w projektowaniu, zgodnie z odrębnymi przepisami.

§ 6. 1. Członkami zespołu mogą być renciści oraz osoby, które zajmowały się wykonywaniem prac projektowych na podstawie pozwoleń na działalność zawodową w zakresie projektowania w budownictwie, a nie nabyły prawa do renty i nie mogą już ze względu na wiek uzyskać stałego zatrudnienia.

2. W wykonywaniu prac w ramach zespołu mogą brać udział również osoby zatrudnione w urzędach, instytucjach, przedsiębiorstwach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem zatrudnionych w biurach (samodzielnych pracownikach) projektów, pod warunkiem posiadania odpowiednich kwalifikacji fachowych. Pracownik organu państwowego nadzoru budowlanego, który w ramach zespołu wykonał pracę projektową, podlega wyłączeniu w wykonywaniu funkcji państwowego nadzoru budowlanego w stosunku do obiektu, dla którego wykonał pracę projektową.

3. Osoby wymienione w ust. 2 mogą wykonywać prace projektowe na rzecz zespołu wyłącznie poza godzinami pracy służbowej jako zajęcie uboczne.

4. Osoby wymienione w ust. 2 są obowiązane przedstawić kierownikowi zespołu zgodę właściwego organu przełożonego na wykonanie pracy w ramach zespołu. Zgoda taka może być udzielona jednorazowo lub na okres roczny.

5. Zaleca się właściwym organom przełożonym pracowników wymienionych w ust. 2, aby nie udzielały pracownikom zgody na wykonywanie prac projektowych poza zespołem.

6. Zasady ustalone w ust. 1—5 nie dotyczą:

1) udziału w konkursach na projekty w budownictwie,

2) wykonywania prac projektowych dla własnych potrzeb projektującego.

§ 7. 1. Osoby wykonujące prace projektowe w ramach zespołu otrzymują wynagrodzenie w formie procentowego udziału w wartości cennikowej wykonanej pracy.

2. Wysokość udziału, o którym mowa w ust. 1, określa w drodze zarządzenia Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

3. Przy wypłacie wynagrodzeń osobom, o których mowa w ust. 1, zespół jako płatnik pobiera podatek od wynagrodzeń w wysokości obowiązującej przy opodatkowaniu wynagrodzeń z tytułu umowy zlecenia.

4. Łączna wysokość wynagrodzeń otrzymanych z tytułu wykonanych w ramach zespołu prac projektowych nie może przekroczyć 30.000 zł netto na osobę w stosunku rocznym. Określona wyżej wysokość wynagrodzeń może być podwyższona przez kierownika wydziału budownictwa, urbanistyki i architektury prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej do 40.000 zł w odniesieniu do osób wymienionych w § 6 ust. 1 przy zachowaniu przez rencistów obowiązujących ich przepisów, a jeżeli jest to niezbędne dla wykonania prac projektowych związanych ze szczególnymi potrzebami danego rejonu — również w odniesieniu do innych osób, wykonujących na rzecz zespołu prace projektowe w zakresie instalacji sanitarnych i elektrycznych.

5. Osoby określone w § 6 ust. 1 i 2 mogą wykonywać prace, o których mowa w § 2, wyłącznie na rzecz jednego zespołu.

§ 8. 1. Za wykonane prace projektowe zespoły pobierają opłaty według cenników ustalonych dla tych zespołów przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, a w braku odpowiednich pozycji cennikowych — na podstawie komisyjnej wyceny pracy.

2. Za udział w posiedzeniach komisji, o której mowa w ust. 1, przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

1) dla przewodniczącego komisji 57,— zł,

2) dla pozostałych członków komisji 38,— zł,

z tym że pracownikowi zespołu przysługuje wynagrodzenie wyłącznie w wypadku, gdy posiedzenie odbywa się w godzinach pozasłużbowych.

§ 9. 1. Zespoły są jednostkami państwowymi prowadzącymi gospodarkę finansową na zasadach założeń budżetowych, powiązanych z budżetem terenowym.

2. Do zespołów, jako zakładów budżetowych, nie mogą być dokonywane dopłaty ze środków budżetowych.

§ 10. Zespół ulega likwidacji, jeżeli uzyskane wpływy nie wystarczają na pokrycie wydatków związanych z działalnością zespołu lub jeżeli potrzeby społeczne w zakresie projektowania zostaną zaspokojone przez inne uspołecznione jednostki projektowania.

§ 11. Traci moc uchwała nr 320 Rady Ministrów z dnia 7 października 1964 r. w sprawie tworzenia terenowych zespołów usług projektowych przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr 72, poz. 336).

§ 12. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministrowi Finansów oraz prezidiom właściwych rad narodowych.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 58 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1968 r. (poz. 50).

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I WYNAGRODZEŃ ZASADNICZYCH PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNYCH ZESPOŁÓW USŁUG PROJEKTOWYCH

Lp.	Stanowisko	Wymagania kwalifikacyjne w zakresie		Wynagrodzenie miesięczne zł od — do
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
1	Kierownik zespołu	wyższe	2	1.500—3.000
		średnie	5	
2	Inspektor fachowego poradnictwa	wyższe techniczne	1	1.500—2.500
		średnie techniczne	3	
3	Starszy referent, starszy księgowy	średnie	3	1.000—2.000
4	Referent, księgowy, kasjer	średnie	2	1.000—1.700

73

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1968 r.

w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń oraz obniżenia skal w podatku od wynagrodzeń.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 lutego 1968 r. Nr 5, poz. 30)

Na podstawie art. 3 ust. 6 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. Nr 3, poz. 7) oraz art. 10 ust. 5 i 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podwyższa się wolne od podatku kwoty wynagrodzeń otrzymywanych od pierwszego płatnika przez osoby obowiązane do opłacania od tych wynagrodzeń składki na cele emerytalne:

1) z tytułu stosunku służbowego lub umowy o pracę,

2) przez członków spółdzielni pracy z tytułu umowy o pracę zawartej ze spółdzielnią,

3) przez adwokatów-członków zespołów adwokackich z tytułu kierownictwa tych zespołów i uczestnictwa w nich,

4) z tytułu pracy nakładczej wykonywanej w warunkach powodujących uznanie osoby wykonującej tę pracę za pracownika w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,

do 1450 zł miesięcznie, 330 zł tygodniowo, 58 zł dziennie, 720 zł półmiesięcznie, 670 zł dwutygodniowo i 580 zł dziesięciodniowo.

§ 2. Dla wynagrodzeń otrzymywanych od pierwszego płatnika z tytułów wymienionych w § 1 ustala się następujące skale:

A. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty miesięcznym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
1450	1550	0,6
1550	1650	1,1
1650	1750	1,7
1750	1850	2,2
1850	1950	2,7
1950	2050	3,3
2050	2150	3,8
2150	2250	4,4
2250	2350	4,9
2350	2450	5,4
2450	2550	5,9
2550	2650	6,5
2650	2750	6,9
2750	2850	7,4
2850	2950	8,0
2950	3050	8,4
3050	3150	8,8
3150	3250	9,1
3250	3350	9,6
3350	3450	9,8
3450	3550	10,0
3550	3650	10,2
3650	3750	10,5
3750	3850	10,7

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
3850	4000	11,0
4000	4200	11,3
4200	4400	11,4
4400	4700	11,7
4700	5000	11,8
5000		12,0

B. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty tygodniowym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
330	360	0,6
360	380	1,1
380	400	1,7
400	430	2,2
430	450	2,7
450	470	3,3
470	500	3,8
500	520	4,4
520	540	4,9
540	570	5,4
570	590	5,9
590	610	6,5
610	630	6,9
630	660	7,4
660	680	8,0
680	700	8,4
700	730	8,8
730	750	9,1
750	770	9,6
770	800	9,8
800	820	10,0
820	840	10,2
840	870	10,5
870	890	10,7
890	920	11,0
920	970	11,3
970	1020	11,4
1020	1080	11,7
1080	1150	11,8
1150		12,0

C. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty dziennym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
58	62	0,6
62	66	1,1
66	70	1,7
70	74	2,2
74	78	2,7
78	82	3,3
82	86	3,8
86	90	4,4
90	94	4,9
94	98	5,4
98	102	5,9

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
102	106	6,5
106	110	6,9
110	114	7,4
114	118	8,0
118	122	8,4
122	126	8,8
126	130	9,1
130	134	9,6
134	138	9,8
138	142	10,0
142	146	10,2
146	150	10,5
150	154	10,7
154	160	11,0
160	168	11,3
168	176	11,4
176	188	11,7
188	200	11,8
200		12,0

D. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty półmiesięcznym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
720	770	0,6
770	820	1,1
820	870	1,7
870	920	2,2
920	970	2,7
970	1020	3,3
1020	1070	3,8
1070	1120	4,4
1120	1170	4,9
1170	1220	5,4
1220	1270	5,9
1270	1320	6,5
1320	1370	6,9
1370	1420	7,4
1420	1470	8,0
1470	1520	8,4
1520	1570	8,8
1570	1620	9,1
1620	1670	9,6
1670	1720	9,8
1720	1770	10,0
1770	1820	10,2
1820	1870	10,5
1870	1920	10,7
1920	2000	11,0
2000	2100	11,3
2100	2200	11,4
2200	2350	11,7
2350	2500	11,8
2500		12,0

E. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty dwutygodniowym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
670	720	0,6
720	760	1,1
760	810	1,7
810	850	2,2
850	900	2,7
900	950	3,3

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
950	990	3,8
990	1040	4,4
1040	1080	4,9
1080	1130	5,4
1130	1180	5,9
1180	1220	6,5
1220	1270	6,9
1270	1320	7,4
1320	1360	8,0
1360	1410	8,4
1410	1450	8,8
1450	1500	9,1
1500	1550	9,6
1550	1590	9,8
1590	1640	10,0
1640	1680	10,2
1680	1730	10,5
1730	1780	10,7
1780	1850	11,0
1850	1940	11,3
1940	2030	11,4
2030	2170	11,7
2170	2310	11,8
2310		12,0

F. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty dziesięciodniowym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku
ponad	do	
580	620	0,6
620	660	1,1
660	700	1,7
700	740	2,2
740	780	2,7
780	820	3,3
820	860	3,8
860	900	4,4
900	940	4,9
940	980	5,4
980	1020	5,9
1020	1060	6,5
1060	1100	6,9
1100	1140	7,4
1140	1180	8,0
1180	1220	8,4
1220	1260	8,8
1260	1300	9,1
1300	1340	9,6
1340	1380	9,8
1380	1420	10,0
1420	1460	10,2
1460	1500	10,5
1500	1540	10,7
1540	1600	11,0
1600	1680	11,3
1680	1760	11,4
1760	1880	11,7
1880	2000	11,8
2000		12,0

§ 3. Dla wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego lub dalszych płatników z tytułów wymienionych w § 1 ustala się następujące skale:

A. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty miesięcznym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
	770	2,0	4,0
770	850	2,1	4,0
850	950	3,0	5,0
950	1050	4,0	6,4
1050	1150	4,9	7,6
1150	1250	5,8	8,8
1250	1350	6,8	10,0
1350	1450	7,8	11,4
1450	1550	8,7	12,6
1550	1650	9,6	13,8
1650	1750	10,5	15,0
1750	1850	11,5	16,4
1850	1950	12,5	17,6
1950	2050	13,5	19,0
2050	2150	14,5	20,4
2150	2250	15,4	21,6
2250	2350	16,5	23,0
2350	2450	17,5	24,4
2450	2550	18,6	25,8
2550	2650	19,5	27,0
2650	2750	20,5	28,4
2750	2850	21,6	29,8
2850	2950	22,6	31,2
2950	3050	23,4	32,2
3050	3150	24,3	33,4
3150	3250	25,0	34,4
3250	3350	25,8	35,4
3350	3450	26,3	36,0
3450	3550	26,7	36,6
3550	3650	27,1	37,2
3650	3750	27,6	37,8
3750	3850	28,0	38,4
3850	4000	28,6	39,2
4000		29,2	40,0

B. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty tygodniowym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
	180	2,0	4,0
180	200	2,1	4,0
200	220	3,0	5,0
220	240	4,0	6,4
240	270	4,9	7,6
270	290	5,8	8,8
290	310	6,8	10,0
310	330	7,8	11,4
330	360	8,7	12,6
360	380	9,6	13,8
380	400	10,5	15,0
400	430	11,5	16,4
430	450	12,5	17,6
450	470	13,5	19,0
470	500	14,5	20,4
500	520	15,4	21,6
520	540	16,5	23,0
540	570	17,5	24,4
570	590	18,6	25,8
590	610	19,5	27,0
610	630	20,5	28,4
630	660	21,6	29,8
660	680	22,6	31,2
680	700	23,4	32,2

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
	700	24,3	33,4
700	730	25,0	34,4
730	750	25,8	35,4
750	770	26,3	36,0
770	800	26,7	36,6
800	820	27,1	37,2
820	840	27,6	37,8
840	870	28,0	38,4
870	890	28,6	39,2
890	920	29,2	40,0
920	—		

C. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty dziennym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
	31	2,0	4,0
31	34	2,1	4,0
34	38	3,0	5,0
38	42	4,0	6,4
42	46	4,9	7,6
46	50	5,8	8,8
50	54	6,8	10,0
54	58	7,8	11,4
58	62	8,7	12,6
62	66	9,6	13,8
66	70	10,5	15,0
70	74	11,5	16,4
74	78	12,5	17,6
78	82	13,5	19,0
82	86	14,5	20,4
86	90	15,4	21,6
90	94	16,5	23,0
94	98	17,5	24,4
98	102	18,6	25,8
102	106	19,5	27,0
106	110	20,5	28,4
110	114	21,6	29,8
114	118	22,6	31,2
118	122	23,4	32,2
122	126	24,3	33,4
126	130	25,0	34,4
130	134	25,8	35,4
134	138	26,3	36,0
138	142	26,7	36,6
142	146	27,1	37,2
146	150	27,6	37,8
150	154	28,0	38,4
154	160	28,6	39,2
160	—	29,2	40,0

D. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty półmiesięcznym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
	390	2,0	4,0
390	420	2,1	4,0
420	470	3,0	5,0

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
470	520	4,0	6,4
520	570	4,9	7,6
570	620	5,8	8,8
620	670	6,8	10,0
670	720	7,8	11,4
720	770	8,7	12,6
770	820	9,6	13,8
820	870	10,5	15,0
870	920	11,5	16,4
920	970	12,5	17,6
970	1020	13,5	19,0
1020	1070	14,5	20,4
1070	1120	15,4	21,6
1120	1170	16,5	23,0
1170	1220	17,5	24,4
1220	1270	18,6	25,8
1270	1320	19,5	27,0
1320	1370	20,5	28,4
1370	1420	21,6	29,8
1420	1470	22,6	31,2
1470	1520	23,4	32,2
1520	1570	24,3	33,4
1570	1620	25,0	34,4
1620	1670	25,8	35,4
1670	1720	26,3	36,0
1720	1770	26,7	36,6
1770	1820	27,1	37,2
1820	1870	27,6	37,8
1870	1920	28,0	38,4
1920	2000	28,6	39,2
2000	—	29,2	40,0

E. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty dwutygodniowym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
360	390	2,0	4,0
390	440	2,1	4,0
440	480	3,0	5,0
480	530	4,0	6,4
530	580	4,9	7,6
580	620	5,8	8,8
620	670	6,8	10,0
670	720	7,8	11,4
720	760	8,7	12,6
760	810	9,6	13,8
810	850	10,5	15,0
850	900	11,5	16,4
900	950	12,5	17,6
950	990	13,5	19,0
990	1040	14,5	20,4
1040	1080	15,4	21,6
1080	1130	16,5	23,0
1130	1180	17,5	24,4
1180	1220	18,6	25,8
1220	1270	19,5	27,0
1270	1320	20,5	28,4
1320	1360	21,6	29,8
1360	1410	22,6	31,2
		23,4	32,2

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
1410	1450	24,3	33,4
1450	1500	25,0	34,4
1500	1550	25,8	35,4
1550	1590	26,3	36,0
1590	1640	26,7	36,6
1640	1680	27,1	37,2
1680	1730	27,6	37,8
1730	1780	28,0	38,4
1780	1850	28,6	39,2
1850	—	29,2	40,0

F. Od wynagrodzeń z okresem wypłaty dziesięciodniowym:

Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa procentowa podatku	
ponad	do	od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika	od wynagrodzeń otrzymywanych od trzeciego i dalszych płatników
1	2	3	4
310	310	2,0	4,0
340	340	2,1	4,0
380	380	3,0	5,0
420	420	4,0	6,4
460	460	4,9	7,6
500	500	5,8	8,8
540	540	6,8	10,0
580	580	7,8	11,4
620	620	8,7	12,6
660	660	9,6	13,8
700	700	10,5	15,0
740	740	11,5	16,4
780	780	12,5	17,6
820	820	13,5	19,0
860	860	14,5	20,4
900	900	15,4	21,6
940	940	16,5	23,0
980	980	17,5	24,4
1020	1020	18,6	25,8
1060	1060	19,5	27,0
1100	1100	20,5	28,4
1140	1140	21,6	29,8
1180	1180	22,6	31,2
1220	1220	23,4	32,2
1260	1260	24,3	33,4
1300	1300	25,0	34,4
1340	1340	25,8	35,4
1380	1380	26,3	36,0
1420	1420	26,7	36,6
1460	1460	27,1	37,2
1500	1500	27,6	37,8
1540	1540	28,0	38,4
1580	1580	28,6	39,2
1620	1620	29,2	40,0

§ 4. Jeżeli podatnik otrzymuje wynagrodzenia z tytułów wymienionych w § 1 od drugiego lub dalszych płatników i na jego wniosek podatek od tych wynagrodzeń ma być pobierany według zasad określonych w art. 9 ust. 7 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń, wówczas stosuje się stopę procentową podatku: do wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika określoną w § 3 kolumna

3, a do wynagrodzeń otrzymanych od trzeciego lub dalszych płatników — w § 3 kolumna 4, właściwą dla łącznej sumy wynagrodzeń otrzymanych od wszystkich płatników, nie wyższą jednak niż 18,5%. Do tak obliczonego podatku stosuje się zwwyżkę rodzinną, jeżeli podatnik jest obowiązany do jej opłacania.

§ 5. Przepisy rozporządzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1968 r. bez względu na okres, za który się należą.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

74

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1968 r.

w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od przychodów osób zatrudnionych w niektórych uspołecznionych zakładach prowadzonych w formie rozliczenia zryczałtowanego.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 lutego 1968 r. Nr 5, poz. 31)

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2 lit. a) i art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) oraz art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zryczałtowany podatek od wynagrodzeń opłacają:

1) osoby, które według zasad ustalonych przez Ministra Handlu Wewnętrznego prowadzą zakłady gastronomiczne na podstawie umowy zlecenia w formie rozliczenia zryczałtowanego, oraz członkowie rodzin tych osób i pracownicy zatrudnieni w takich zakładach;

2) osoby, które według zasad ustalonych przez Ministra Handlu Wewnętrznego prowadzą sklepy na podstawie umowy zlecenia w formie rozliczenia zryczałtowanego, oraz członkowie rodzin tych osób lub inne osoby pozostające z prowadzącym sklep we wspólnym gospodarstwie, zatrudnione w takich sklepach;

3) osoby, które według zasad rozliczania zryczałtowanego, ustalonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, prowadzą uspołecznione zakłady świadczące usługi w zakresie noclegów i żywienia (pensjonaty, domy wycieczkowe, schroniska, motele, obozowiska turystyczne) oraz wypożyczalnie sprzętu turystycznego i sportowego, oraz członkowie rodzin tych osób (z wyjątkiem małżonka) i pracownicy zatrudnieni w tych zakładach.

§ 2. 1. Zryczałtowany podatek określony w § 1 pobiera się miesięcznie bez względu na wysokość przychodów w następującej wysokości:

1) od przychodów osób prowadzących:	
a) zakłady gastronomiczne, sklepy, pensjonaty, motele	200 zł,
b) domy wycieczkowe	160 zł,
c) schroniska	100 zł,
d) obozowiska turystyczne:	
— I kategorii	200 zł,
— II kategorii	90 zł,
— III kategorii	50 zł,
e) wypożyczalnie sprzętu turystycznego i sportowego	90 zł,

2) od przychodów osób zatrudnionych w zakładach i sklepach określonych w § 1:

a) od przychodów kucharza	38 zł,
b) od przychodów każdego członka rodziny osoby prowadzącej zakład albo sklep oraz od przychodów każdej innej osoby pozostającej z prowadzącym zakład lub sklep we wspólnym gospodarstwie domowym	30 zł.

2. Od przychodów osiąganych przez osoby wymienione w ust. 1 pkt 2, zatrudniane dorywczo, zryczałtowany podatek od wynagrodzeń pobiera się według stawek określonych w tym przepisie w stosunku odpowiadającym okresowi zatrudnienia w danym miesiącu, licząc za każdy dzień pracy 1/30 stawki.

3. Przychody osób nie wymienionych w ust. 1 pkt 2 z tytułu zatrudnienia w zakładach określonych w § 1 zwalnia się od podatku od wynagrodzeń.

§ 3. 1. W razie prowadzenia przez osoby wymienione w § 1 pkt 3 równocześnie więcej niż jednego rodzaju działalności określonej w tym przepisie (np. dom wycieczkowy i wypożyczalnia sprzętu) zryczałtowany podatek pobiera się odrębnie od przychodów z każdego rodzaju działalności.

2. Jeżeli osoba prowadząca zakład określony w § 1 pkt 3 osiąga równocześnie przychody podlegające opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem od wynagrodzeń według przepisów niniejszego rozporządzenia oraz przychody określone w formie prowizyjnej, przychody podlegające opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem od wynagrodzeń traktuje się jako wypłacane przez pierwszego płatnika, a przychody prowizyjne jako wypłacane przez drugiego lub trzeciego płatnika.

§ 4. 1. Zryczałtowany podatek od wynagrodzeń pobiera jako płatnik ta jednostka gospodarki uspołecznionej, wobec której osoba prowadząca zakład lub sklep obowiązana jest rozliczać się na podstawie zawartej umowy zlecenia.

2. Kwotę pobranego za każdy miesiąc kalendarzowy podatku należy przekazywać w terminie do dnia 12 następnego miesiąca na konto właściwego organu finansowego, składając równocześnie wykaz potrąceń obejmujący wszystkie osoby zatrudnione w danym zakładzie lub sklepie oraz wysokość pobranego od każdej z tych osób podatku.

§ 5. Zwalnia się od podatku przychody rybaków-członków spółdzielni pracy, dokonujących połowów na morzu na łodziach motorowych, wiosłowych i wiosłowo-żaglowych.

§ 6. Tracą moc rozporządzenia Ministra Finansów:

1) z dnia 13 kwietnia 1957 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń rybaków-członków spółdzielni pracy (Dz. U. Nr 23, poz. 111),

2) z dnia 9 maja 1964 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od przychodów osób zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych prowadzonych na podstawie umów zlecenia w formie rozliczenia zryczałtowanego (Dz. U. Nr 21, poz. 142),

3) z dnia 28 października 1965 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od przychodów osób zatrudnionych w sklepach prowadzonych na podstawie umów zlecenia w formie rozliczenia zryczałtowanego (Dz. U. Nr 47, poz. 296),

4) z dnia 8 września 1966 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od przychodów osób zatrudnionych w uspołecznionych zakładach świadczących usługi w zakresie noclegów i żywienia oraz wypożyczalniach sprzętu turystycznego i sportowego prowadzonych na zasadzie rozliczenia zryczałtowanego (Dz. U. Nr 40, poz. 238).

§ 7. Przepisy rozporządzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1968 r. bez względu na okres, za który się należą.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

75

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od osób zatrudnionych w niektórych spółdzielczych zakładach usługowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 lutego 1968 r. Nr 5, poz. 32)

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia

31 stycznia 1967 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od osób zatrudnionych w niektórych spółdzielczych zakładach usługowych (Dz. U. Nr 6, poz. 23) wprowadza się następującą zmianę:

Załącznik do rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

TABELE STAWEK ZRYCZAŁTOWANEGO PODATKU OD WYNAGRODZEŃ

Tabela nr 1

Stawki podatku od wynagrodzeń osób zatrudnionych w spółdzielczych zakładach usługowych.

Lp.	Rodzaj usług	W miejscowościach na terenie gromad	W osiedlu lub mieście o liczbie mieszkańców:					
			do 5.000	ponad 5.000 do 10.000	ponad 10.000 do 25.000	ponad 25.000 do 75.000	ponad 75.000 do 200.000	ponad 200.000
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Bednarstwo i kołodziejstwo	—	—	—	—	—	—	17
2	Blacharstwo — dekarstwo budowlane	—	—	—	—	—	9	17
3	Elektromechanika (grzejnicza, medyczna, samochodowa, silnikowa)	—	—	—	9	17	29	39
4	Fotografowanie	—	—	—	—	9	17	29
5	Fryzjerstwo i kosmetyka	—	—	—	—	—	9	29
6	Instalatorstwo (elektryczne, centralnego ogrzewania, chłodnicze, wodociągowo-kanalizacyjne, gazowe)	—	—	—	9	29	39	51
7	Kowalstwo (artystyczne, pojazdowe, naprawa maszyn i urządzeń rolniczych, podkuwanie koni)	—	—	—	—	9	17	29
8	Krawiectwo i kuśnierstwo — naprawy	—	—	—	—	9	17	29
9	Malarstwo budowlane	—	—	—	17	29	39	29
10	Murarstwo — tynkarstwo budowlane oraz wykonywanie nagrobków	—	—	—	9	29	39	51
11	Optyka	—	—	—	9	17	29	39
12	Posadzkarstwo	—	—	—	9	29	39	51
13	Radiomechanika i telemechanika	—	—	—	9	29	39	51
14	Rymarstwo (kaletnictwo, rymarstwo sportowe, siodlarstwo, siodlarstwo pojazdowe, wyrób i naprawa uprząży, odświeżanie wyrobów skórzanых)	—	—	—	—	—	9	29

Lp.	Rodzaj usług	W miejscowościach na terenie gromad	W osiedlu lub mieście o liczbie mieszkańców:					
			do 5.000	ponad 5.000 do 10.000	ponad 10.000 do 25.000	ponad 25.000 do 75.000	ponad 75.000 do 200.000	ponad
			podatek w złotych miesięcznie					
1	2	3	4	5	6	7	8	9
15	Stolarstwo (meblowe, sportowe, rzeźbiarstwo, wyrób trumien)	—	—	—	—	—	17	39
16	Stolarstwo — ciesielstwo budowlane	—	—	—	—	—	9	17
17	Ślusarstwo (naprawa maszyn, naprawa samochodów, rowerów i motocykli, nożownictwo, pilnikarstwo, ślusarstwo ogólne, tokarstwo w metalu, ślusarstwo budowlane, naprawa wag i naprawa narzędzi)	—	—	—	9	17	29	39
18	Szewstwo, szewstwo ortopedyczne	—	—	—	—	—	—	9
19	Szklarstwo budowlane	—	—	—	9	17	29	39
20	Tapicerstwo (dekoracyjne i meblowe)	—	—	—	—	9	17	29
21	Usługi drobne (parasolnictwo, naprawa zabawek i lalek, naprawa wiecznych piór, naprawa i napełnianie długopisów, cerowanie artystyczne, podnoszenie oczek, plisowanie i dekatyzacja tkanin, obciąganie guzików, usługi pomocy domowej, hafciarstwo, maglowanie, pranie i prasowanie bielizny, czyszczenie pie-rza, pisanie podań, czyszczenie obuwia, naprawa, przechowywanie i wypożyczanie sprzętu turystycznego i gospodarstwa domowego, naprawa odzieży i wyrobów z tworzyw sztucznych, wulkanizatorstwo)	—	—	—	—	—	—	—
22	Zduństwo	—	—	—	—	—	9	17
23	Zegarmistrzostwo i złotnictwo	—	—	—	9	17	29	39

Tabela nr 2

Stawki podatku od wynagrodzeń osób zatrudnionych w spółdzielczych zespołach usług rozrywkowych

Lp.	Rodzaj wykonywanej pracy	Podatek w złotych miesięcznie
1	Pracownik obsługi	—
2	Pracownik techniczny	66
3	Pracownik imprezowy	112

Tabela nr 3

Stawki podatku od wynagrodzeń osób zatrudnionych przy obsłudze szatni

Lp.	Kategoria lokalu	w miastach wojewódzkich	w miastach powiatowych i innych
		podatek w złotych miesięcznie	
1	I-S	17	—
2	I	—	—
3	II	—	—
4	III i pozostałe	—	—

Tabela nr 4

Stawki podatku od wynagrodzeń bagażowych

Lp.	Na dworcach kolejowych	Podatek w złotych miesięcznie
1	W miastach ponad 200.000 ludności i w miejscowościach turystycznych w sezonie letnim i zimowym	—
2	W miejscowościach pozostałych	—

§ 2. Przepisy rozporządzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1968 r. bez względu na okres, za który się należą.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 17 lutego 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 marca 1968 r. Nr 6, poz. 37)

Na podstawie art. 18 ust. 2 przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”

(Dz. U. z 1932 r. Nr 105, poz. 879) oraz art. 65 i art. 66 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) i § 11

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 12, z 1966 r. Nr 21, poz. 137 i z 1967 r. Nr 13, poz. 59) § 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracownikom zatrudnionym w rozdzielniach i w ekspedycjach przesyłek pocztowych przysługuje dodatek w wysokości:

1) 100 zł, 140 zł i 200 zł miesięcznie — na stanowiskach pracy przesyłek zwykłych i rejestrowanych,
2) 140 zł, 200 zł i 250 zł miesięcznie — na wydzielonych stanowiskach pracy przesyłek rejestrowanych”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1968 r.

Minister Łączności: Z. Moskwa

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 15 lutego 1968 r.

w sprawie zasad odbywania studiów doktoranckich.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 marca 1968 r. Nr 6, poz. 38)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 7 ust. 1 i art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. Nr 14, poz. 101) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Studia doktoranckie mogą być tworzone w uprawnionych do nadawania stopni naukowych wydziałach i innych jednostkach organizacyjnych szkół wyższych, placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk, instytutach naukowo-badawczych oraz przewidzianych ustawą o szkolnictwie wyższym samodzielnych placówkach typu naukowo-dydaktycznego.

2. Studia doktoranckie mają na celu ułatwienie i przyspieszenie uzyskiwania stopni naukowych doktora z zakresu dziedzin nauk wymagających szczególnego wzrostu kadry naukowej.

§ 11. 1. W okresie odbywania studiów doktoranckich uczestnik może otrzymać stypendium w wysokości nie przekraczającej 2.500 zł miesięcznie.

2. Stypendium przyznaje i wypłaca z przeznaczonych na ten cel środków finansowych jednostka prowadząca studia doktoranckie na podstawie oświadczenia uczestnika, że nie pobiera stypendium z innego źródła lub wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę.

3. Przyznanie stypendium powinno być w zasadzie uwarunkowane złożeniem zobowiązania, że po uzyskaniu stopnia naukowego doktora zainteresowany na wniosek organu, o którym mowa w § 7 ust. 2, podejmie na okres co najmniej 3 lat pracę w instytucji naukowej wyznaczonej przez jednostkę przyznającą stypendium bądź zwróci stypendium.

§ 12. 1. Pracownik naukowo-dydaktyczny i naukowo-badawczy przyjęty na studia doktoranckie na wniosek zatrudniającej go szkoły wyższej, placówki naukowej Polskiej Akademii Nauk lub instytutu naukowo-badawczego otrzymuje na czas trwania studiów urlop bezpłatny oraz stypendium w wysokości odpowiadającej jego wynagrodzeniu netto pobieranemu bezpośrednio przed przyjęciem, jednakże nie wyższej niż 3.000 zł miesięcznie.

2. Stypendium, o którym mowa w ust. 1, przyznaje i wypłaca jednostka kierująca na studia.

§ 13. Stypendium jest płatne miesięcznie z góry i nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 14. 1. Stypendyście przysługuje oprócz stypendium, o którym mowa w § 11 i 12, dodatek na członków rodziny w wysokości i na zasadach przewidzianych dla zasiłków rodzinnych dla pracujących.

2. Stypendyście przysługuje również dodatek ze względu na warunki szkodliwe dla zdrowia na zasadach obowiązujących w jednostce prowadzącej studia, o ile rodzaj zajęć na studiach uzasadnia przyznanie dodatku.

3. Dodatki, wymienione w ust. 1 i 2, wypłaca jednostka przyznająca stypendium.

§ 15. Uczestnik studiów doktoranckich uprawniony jest do korzystania ze świadczeń społecznych zakładów służby zdrowia oraz ulg przy przejazdach kolejowych i środkami komunikacji miejskiej w zakresie przysługującym pracownikom jednostki prowadzącej studia doktoranckie.

§ 16. Stypendysta nie może wykonywać żadnych zajęć zarobkowych na podstawie umowy o pracę. Wykonywanie pracy dodatkowej na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło wymaga każdorazowo zgody kierownika jednostki prowadzącej studia.

§ 17. Skreślenie z listy uczestników studiów powoduje utratę stypendium. Wypłatę stypendium wstrzymuje się z dniem pierwszym miesiąca następującego po wydaniu ostatecznej decyzji o skreśleniu.

§ 19. Osoby, odbywające w dniu wejścia w życie rozporządzenia studia doktoranckie na podstawie dotychczasowych przepisów, będą przydzielone do odpowiednich studiów, utworzonych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Odpowiednie zarządzenia wydadzą organy wymienione w § 2 ust. 1.

§ 20. Traci moc rozporządzenie Ministrów Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty, Spraw Zagranicznych oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 30 kwietnia 1960 r. w sprawie zasad odbywania studiów doktoranckich w szkołach wyższych,

praw i obowiązków doktorantów oraz wysokości stypendiów dla doktorantów (Dz. U. Nr 28, poz. 159).

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego:
H. Jabłoński

78

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 15 lutego 1968 r.

w sprawie zasad przyznawania stypendiów naukowych oraz praw i obowiązków osób przygotowujących rozprawę doktorską lub habilitacyjną.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 marca 1968 r. Nr 6, poz. 39)

Na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. Nr 14, poz. 101) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osobom, które przygotowują rozprawę doktorską lub rozprawę habilitacyjną, mogą być przyznane stypendia naukowe.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do osób, które przygotowują rozprawę doktorską w ramach studiów doktoranckich, odbywanych z oderwaniem od pracy w trybie przewidzianym w rozporządzeniu z dnia 15 lutego 1968 r. w sprawie zasad odbywania studiów doktoranckich (Dz. U. Nr 6, poz. 38).

§ 2. 1. Stypendium naukowe dla osób przygotowujących rozprawę doktorską przyznaje się w wysokości nie przekraczającej 1.000 zł miesięcznie, a dla osób przygotowujących rozprawę habilitacyjną — 1.500 zł miesięcznie.

2. Stypendium jest płatne miesięcznie z góry i nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 3. 1. Stypendium naukowe dla osób przygotowujących rozprawę doktorską może być przyznane na okres nie przekraczający 12 miesięcy, a dla osób przygotowujących rozprawę habilitacyjną na okres nie przekraczający 18 miesięcy.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach stypendium może być przyznane na dalszy okres, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy.

§ 4. Osoby pobierające stypendium naukowe nie mogą w okresie pobierania stypendium wykonywać poza głównym miejscem pracy dodatkowych zajęć zarobkowych. Wykonywanie pracy dodatkowej na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło wymaga każdorazowej zgody kierownika naukowego.

§ 5. 1. Stypendium przyznaje w ramach posiadanych na ten cel środków finansowych minister lub Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk, właściwy ze względu na szkołę wyższą, samodzielną placówkę typu naukowo-dydaktycznego, placówkę naukową Polskiej Akademii Nauk lub instytut naukowo-badawczy. Stypendium przyznaje się na wniosek osoby zainteresowanej, zaopiniowany przez właściwą radę wydziału (radę naukową).

2. Do przyznawania stypendiów organ wymieniony w ust. 1 może upoważnić odpowiednio rektora, sekretarza właściwego wydziału lub kierownika placówki naukowej Polskiej Akademii Nauk, dyrektora instytutu naukowo-badawczego albo samodzielnej placówki typu naukowo-dydaktycznego.

3. O przedłużeniu okresu pobierania stypendium (§ 3 ust. 2) decyduje właściwy minister lub Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk.

4. Organ przyznający stypendium może powołać komisję stypendialną do opiniowania wniosków o przyznanie stypendium.

§ 6. Do wniosku o przyznanie stypendium należy dołączyć:

1) informację o przebiegu i wynikach pracy zawodowej, naukowej i dydaktycznej,

2) opinię profesora, docenta etatowego lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, specjalisty z odpowiedniej dziedziny nauki lub dyscypliny naukowej, o stopniu zaawansowania pracy uzasadniającej otrzymanie stypendium, a w razie przygotowywania pracy habilitacyjnej — ponadto o dorobku naukowym osoby zainteresowanej,

3) oświadczenie o niewykonywaniu poza głównym miejscem pracy dodatkowych zajęć zarobkowych lub zobowiązanie zaprzestania ich wykonywania w razie otrzymania stypendium,

4) zaświadczenie zakładu pracy o wysokości zarobków.

§ 7. O postępie prac stypendysta jest obowiązany składać okresowe sprawozdania organowi, który przyznał stypendium, lub komisji, o której mowa w § 5 ust. 4, oraz radzie wydziału (radzie naukowej). Sprawozdanie powinno być zaopiniowane przez jedną z osób określonych w § 6 pkt 2.

§ 8. 1. Stypendium może być cofnięte, jeżeli stypendysta nie wykazuje dostatecznych postępów w pracy naukowej, do której się zobowiązał. Stypendium podlega cofnięciu w razie przyjęcia przez stypendystę bez zezwolenia dodatkowego zajęcia zarobkowego (§ 4).

2. O cofnięciu stypendium decyduje organ, który je przyznał.

§ 9. 1. W celu umożliwienia szybkiego zakończenia rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej — pracownikom nauczającym w szkole wyższej może być udzielone zwolnienie od zajęć dydaktycznych i organizacyjnych w granicach połowy obowiązującego wymiaru zajęć — na okres do 1 roku. W uzasadnionych wypadkach zwolnienie to może być przedłużone na dalszy okres, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach pracownikom wymienionym w ust. 1, w zamian zwolnienia od zajęć dydaktycznych i organizacyjnych, może być przyznany płatny urlop w wymiarze:

1) do 6 miesięcy dla osób pobierających stypendia,

2) do 1 roku dla osób nie pobierających stypendiów.

3. Zwolnienia lub płatnego urlopu udziela rektor na prośbę osoby zainteresowanej na podstawie opinii kierownika katedry (kierownika jednostki) i rady właściwego wydziału (właściwej rady naukowej).

4. Pracownik nauczający w szkole wyższej, korzystający z płatnego urlopu, pobiera w tym czasie uposażenie jak w okresie urlopu wypoczynkowego oraz zachowuje dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, jeżeli w trakcie urlopu prowadzi również w takich samych warunkach pracę naukową.

5. Zwolnienie od zajęć dydaktycznych i organizacyjnych bądź płatny urlop mogą być cofnięte z przyczyn wymienionych w § 8 ust. 1 przez rektora na wniosek rady wydziału (rady naukowej).

§ 10. 1. Zasady i tryb przyznawania zwolnień od zajęć lub płatnych urlopów dla dokończenia rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej pracownikom naukowo-badawczym zatrudnionym w instytutach naukowo-badawczych regulują przepisy § 8—11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie warunków zatrudniania pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 32, poz. 157).

2. Przepisy § 8—11 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie warunków zatrudniania pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych mają odpowiednie zastosowanie do przygotowujących rozprawę doktorską lub habilitacyjną pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w Polskiej Akademii Nauk lub jej placówkach naukowych.

3. Wymiar płatnych urlopów, zasady i tryb ich przyznawania osobom nie wymienionym w § 9 oraz § 10 ust. 1 i 2, a przygotowującym rozprawę doktorską lub habilitacyjną — określają odrębne przepisy.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Ministrów Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty, Spraw Zagranicznych oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 30 kwietnia 1960 r. w sprawie określenia warunków i trybu przyznawania stypendiów, udzielania płatnych urlopów oraz wysokości stypendiów dla osób, które pracują nad rozprawą doktorską bądź habilitacyjną w szkołach wyższych (Dz. U. Nr 28, poz. 160).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego:
H. Jabłoński

79

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 lutego 1968 r.

w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 14 marca 1968 r. Nr 7, poz. 42)

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) oraz § 1 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1968 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy wystawianiu, doręczaniu oraz kontroli orzeczeń i zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy orzekania przez zakłady społeczne służby zdrowia:

1) o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby,

2) o stanie zdrowia w postępowaniu o przedłużenie okresu zasiłkowego,

3) o potrzebie opieki domowej nad chorym członkiem rodziny,

4) o potrzebie przebywania matki w szpitalu dla karmienia piersią chorego dziecka,

5) o czasowym ograniczeniu zdolności do pracy (o potrzebie powstrzymania się od pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej bądź o potrzebie zmiany rodzaju i warunków pracy),

6) o przewidywanej dacie porodu i dacie porodu obytego.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące orzekania przez szpitale stosuje się odpowiednio do sanatoriów oraz do klinik, oddziałów klinicznych instytutów naukowo-badawczych i oddziałów chorych leżących

w przychodniach bądź w stacjach pogotowia ratunkowego, a przepisy dotyczące orzekania przez przychodnie stosuje się odpowiednio do ośrodków zdrowia (do punktów lekarskich przy zakładach pracy nie objętych opieką przemysłowej służby zdrowia) oraz do lekarzy (lekarzy dentystów) wykonujących opiekę zdrowotną nad pracownikami jednostek organizacyjnych resortu zdrowia i opieki społecznej.

3. Przepisu ust. 1 pkt 5 nie stosuje się do orzekania w myśl przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy o potrzebie przeniesienia pracownika czasowo lub na stałe do pracy nie narażającej go na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia w związku z utrzymywaniem się objawów powstawania choroby zawodowej o szczególnym zagrożeniu.

§ 2. 1. Orzeczenia określone w § 1 ust. 1 wydaje zakład społeczny służby zdrowia obowiązany do udzielania pomocy leczniczej osobie, której orzeczenie dotyczy.

2. Pracownikowi pozostającemu pod opieką przychodni przyzakładowej lub międzyszakładowej bądź punktu lekarskiego (felczerskiego) przy zakładzie pracy nie objętym opieką przemysłowej służby zdrowia — orzeczenia określone w § 1 ust. 1 pkt 1 i 5 wydaje ta przychodnia (punkt), chyba że zachodzą okoliczności uniemożliwiające choremu korzystanie z tego zakładu.

§ 3. 1. W zakładach społecznych służby zdrowia orzekają:

1) lekarze i lekarze dentyści, udzielający świadczeń leczniczo-zapobiegawczych,

2) lekarze-kierownicy przychodni, i ośrodków zdrowia,

3) komisje lekarskie.

2. Ponadto na podstawie upoważnienia właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej mogą orzekać:

1) starsi felczerzy i felczerzy udzielający świadczeń leczniczo-zapobiegawczych oraz

2) położne przychodni w zakresie ustalania daty odbytego porodu.

§ 4. 1. Komisje lekarskie działają w szpitalach i przychodniach.

2. Komisje lekarskie działające w szpitalach składają się z dwóch lekarzy, z których jednym jest dyrektor szpitala lub lekarz przez niego wyznaczony, a drugim lekarz, pod którego opieką chory się znajduje.

3. Właściwe do spraw zdrowia i opieki społecznej organy prezydiów powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowych w mieście wyłączonym z województwa) rad narodowych powołują dwuosobowe komisje lekarskie w przychodniach obwodowych, a w razie potrzeby również w innych określonych przychodniach oraz ustalają ich właściwość miejscową.

§ 5. 1. Orzeczenie powinno być oparte na wynikach bezpośredniego badania stanu zdrowia i wpisane do karty choroby (historia choroby).

2. Komisja lekarska w przychodni:

1) zleca lekarzowi będącemu jej członkiem badanie obłożnie chorego przebywającego w domu,

2) może w drodze wyjątku zaniechać badania obłożnie chorego przebywającego w domu i wydać orzeczenie zaoczne, jeżeli przedłożona dokumentacja lekarska jest wystarczająca i nie budzi wątpliwości.

3. Orzeczenie powinno zawierać:

1) wywiad chorobowy, dane o dotychczasowym leczeniu i o przerwach w pracy spowodowanych tą samą chorobą,

2) wyniki badania oraz wyniki dodatkowych badań rozpoznawczych,

3) rozpoznanie choroby oraz jej numer statystyczny,

4) zastosowane leczenie oraz udzielone choremu wskazówki lecznicze,

5) okres niezdolności (ograniczonej zdolności) do pracy w razie jej stwierdzenia,

6) uzasadnienie,

7) podpisy osób wydających orzeczenie.

4. Orzeczenie szpitala powinno zawierać dane określone w ust. 3 pkt 5—7.

5. Jeżeli lekarz przy wydawaniu orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy stwierdzi, że choroba powodująca tę niezdolność pozostaje w związku przyczynowym z nadużyciem alkoholu, to w zaświadczeniu, obok numeru statystycznego oznaczającego chorobę powodującą niezdolność, wstawia numer statystyczny przewidziany dla zatrucia alkoholem.

§ 6. 1. Czasową niezdolność do pracy orzeka się na okres od dnia badania.

2. Okres bezpośrednio poprzedzający dzień badania, nie dłuższy niż 3 dni, może być objęty orzeczeniem, jeżeli:

1) w wyniku badania stwierdza się, że stan zdrowia osoby badanej powodował w tym okresie niezdolność do pracy, oraz

2) zostało stwierdzone, że:

a) mimo zawiadomienia we właściwym czasie zakładu społecznego służby zdrowia o potrzebie udzielenia pomocy zakład ten pomocy nie udzielił albo

b) szczególne okoliczności usprawiedliwiają niezawiadomienie we właściwym czasie o potrzebie udzielenia pomocy.

3. Okres bezpośrednio poprzedzający dzień badania, dłuższy niż 3 dni, może być objęty orzeczeniem w przypadkach wyjątkowo uzasadnionych:

1) w odniesieniu do osób, które z powodu choroby psychicznej lub zaburzeń psychicznych były niezdolne do oceny swego postępowania,

2) w odniesieniu do chorych obłożnie, którzy pomimo skierowania przez przychodnię lub pogotowie ratunkowe i niezwłocznego zgłoszenia się do szpitala nie zostali przyjęci do szpitala,

3) w odniesieniu do chorych, którzy po upływie okresu orzeczonej niezdolności do pracy nie mogli z ważnych przyczyn zgłosić się w celu przedłużenia okresu niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby,

4) jeżeli stan zdrowia osoby zainteresowanej nie budził wątpliwości co do jej czasowej niezdolności do pracy, lecz właściwy zakład służby zdrowia nie wystawił zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy.

4. W przypadkach określonych w ust. 3 pkt 3 i 4 orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy wydaje na podstawie odpowiedniej dokumentacji lekarskiej dotyczącej przebiegu choroby tylko lekarz-dyrektor wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonym z województwa) przychodni przemysłowej właściwej ze względu na miejsce pracy lub pobytu osoby zainteresowanej lub z upoważnienia dyrektora — lekarz-kierownik działu (sekcji) do spraw nadzoru nad orzecznictwem o czasowej niezdolności do pracy.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się tylko do orzeczeń o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, a przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń o potrzebie opieki domowej nad chorym członkiem rodziny.

§ 7. Na podstawie orzeczenia zakład społeczny służby zdrowia wydaje pracownikowi zaświadczenie według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. 1. W zakładzie opieki zdrowotnej otwartej o czasowej niezdolności do pracy orzekają:

1) lekarze jednorazowo na okres do 3 dni, z tym że łącznie orzeczonego okresu niezdolności nie może być dłuższy niż 9 dni,

2) lekarze dentyści jednorazowo na okres do 3 dni, z tym że łącznie orzeczonego okresu niezdolności nie może być dłuższy niż 6 dni,

3) starsi felczerzy i felczerzy w granicach okresu ustalonego przez właściwy do spraw zdrowia organ prezydium powiatowej rady narodowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa), z tym że okres ten nie może być dłuższy niż 3 dni.

2. Lekarz, lekarz dentysta, starszy felczer, felczer zakładu opieki zdrowotnej otwartej, przeznaczonego dla ogółu ludności, może wydać pracownikowi obje-

temu opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy wyłącznie na jeden dzień, chyba że pracownik jest obłożnie chory lub zachorował w innej miejscowości, niż jest położony zakład pracy, i nie ma możliwości stawienia się na badanie do przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej następnego dnia po wystawieniu zaświadczenia.

3. Lekarze (lekarze dentyści, starsi felczerzy, felczerzy), którzy podejmują leczenie chorego uznanego bezpośrednio przedtem za czasowo niezdolnego do pracy, mogą orzec dalszą niezdolność do pracy tego chorego na czas nie dłuższy niż stanowiący uzupełnienie okresów przewidzianych w ust. 1.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą orzekania o czasowej niezdolności do pracy w okresie poprzedzającym dzień badania (§ 6 ust. 2 i 3).

§ 9. Lekarz zakładu opieki zdrowotnej otwartej może wydać jednorazowo orzeczenie na okres do 9 dni, jeżeli rozpoznał chorobę powodującą długotrwałą niezdolność do pracy, a stan chorego nie wymaga badań lekarskich w orzeczonym okresie niezdolności.

§ 10. 1. Na wniosek lekarza (lekarza dentyisty, starszego felczera, felczera) okres czasowej niezdolności do pracy może przedłużyć:

1) po upływie okresów określonych w § 8:

a) lekarz-kierownik ośrodka zdrowia — na okres nie dłuższy niż 15 dni,

b) lekarz-kierownik przychodni — na okres nie dłuższy niż 30 dni,

2) po upływie okresów, o których mowa w pkt 1 — komisja lekarska w przychodni na okres każdorazowo nie dłuższy niż 30 dni.

2. W razie wydania orzeczenia przez lekarza-kierownika przychodni lub lekarza-kierownika ośrodka zdrowia, lub komisję lekarską czasowej niezdolności do pracy może przedłużyć tylko komisja lekarska w przychodni.

3. Lekarz-kierownik przychodni i lekarz-kierownik ośrodka zdrowia może za zgodą właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej przekazać swoje uprawnienia do orzekania innemu lekarzowi zatrudnionemu w tym zakładzie.

§ 11. 1. Lekarz (lekarz dentyista, starszy felczer, felczer) kieruje pracownika:

1) do kierownika przychodni (ośrodka zdrowia), jeżeli:

a) zachodzi potrzeba orzeczenia niezdolności do pracy w okresie bezpośrednio poprzedzającym dzień badania (§ 6 ust. 2 i 3),

b) zachodzi potrzeba przedłużenia okresu niezdolności do pracy orzeczonego w myśl § 8,

c) zachodzi wątpliwość co do uznania pracownika za niezdolnego do pracy albo

d) pracownik nie godzi się z uznaniem go za zdolnego do pracy,

2) do komisji lekarskiej w przychodni, jeżeli zachodzi potrzeba przedłużenia okresu niezdolności do pracy po upływie okresu przewidzianego w § 10 ust. 1 pkt 1 lub 2.

2. Kierownik przychodni (ośrodka zdrowia) kieruje pracownika do komisji lekarskiej, jeżeli ma

wątpliwości co do uznania go za niezdolnego do pracy.

3. Lekarz (lekarz dentyista, starszy felczer lub felczer) i lekarz-kierownik przychodni (ośrodka zdrowia) powinien w skierowaniu wypowiedzieć się, czy pracownik ze względu na stan swego zdrowia może stawić się na badanie.

§ 12. 1. W szpitalach orzekają o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby ordynatorzy oddziałów na wniosek lekarza bezpośrednio opiekującego się chorym:

1) na okres pobytu w szpitalu oraz

2) na okres po wypisaniu ze szpitala, nie dłuższy jednak niż 15 dni.

2. Jeżeli ordynator oddziału uzna, że okres wymieniony w ust. 1 pkt 2 jest niewystarczający, kieruje chorego na komisję lekarską w szpitalu, która może orzec o niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 30 dni.

3. Uprawnienia określone w ust. 1 i 2 przysługują lekarzom dentyistom będącym ordynatorami oddziałów chirurgii szczękowej.

§ 13. 1. O czasowej niezdolności do pracy z powodu nieszczęśliwego wypadku lub nagłego zachorowania orzeka na okres jednego dnia lekarz (starszy felczer, felczer) stacji pogotowia ratunkowego lub lekarz szpitala pełniący ostry dyżur.

2. O przedłużeniu okresu orzeczonego w myśl ust. 1 orzeka zakład podejmujący dalsze leczenie.

§ 14. 1. O potrzebie zapewnienia opieki domowej dla członka rodziny z powodu obłożnej choroby lub porodu odbytego w domu orzeka lekarz (starszy felczer, felczer) przychodni na okres przewidziany w § 8 ust. 1. O potrzebie zapewnienia opieki domowej choremu dziecku może również orzec na okres nie dłuższy niż 3 dni lekarz zatrudniony w żłobku, z którego opieki dziecko korzysta.

2. Jeżeli stan zdrowia obłożnie chorego członka rodziny wymaga leczenia szpitalnego, orzeczenie o potrzebie opieki domowej wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 dni; w razie stwierdzenia przez szpital niemożności przyjęcia chorego z powodu braku miejsca okres ten może być przedłużony przy odpowiednim zastosowaniu przepisów § 8—10.

3. Nie wydaje się orzeczenia o przedłużeniu, jeżeli chory albo rodzice chorego dziecka nie zgadzają się na umieszczenie chorego w szpitalu.

4. W razie porodu prawidłowego wydaje się orzeczenie o potrzebie opieki domowej na okres nie przekraczający 9 dni.

5. Nie orzeka się o potrzebie zapewnienia opieki nad chronicznie chorymi.

§ 15. 1. O potrzebie przebywania w szpitalu matki chorego dziecka orzeka ordynator oddziału, jeżeli zachodzi potrzeba karmienia dziecka piersią, a matka mieszka poza miejscowością będącą siedzibą szpitala.

2. Orzeczenie określone w ust. 1 wydaje się na okres pobytu matki w szpitalu.

§ 16. 1. O potrzebie czasowego powstrzymania się od pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej bądź o potrzebie zmiany zatrudnienia i warunków pracy orzeka lekarz:

1) przychodni przy zakładzie, w którym pracownik jest zatrudniony, albo

2) poradni higieny pracy przychodni właściwej ze względu na siedzibę zakładu pracy, jeżeli przy-

chodnia określona w pkt 1 nie została zorganizowana, albo

3) przychodni właściwej ze względu na miejsce zatrudnienia pracownika, jeżeli przychodnia (poradnia) określona w pkt 1 i 2 nie została zorganizowana.

2. Przepisy § 8—10 stosuje się odpowiednio. W tym samym przypadku chorobowym nie orzeka się o czasowym ograniczeniu zdolności do pracy na okres dłuższy niż trzy miesiące, chyba że przepisy szczególne przewidują okres dłuższy.

§ 17. 1. Kobiecie ciężarnej ubiegającej się o przyznanie przerwy w pracy przed porodem przychodnia wydaje zaświadczenie stwierdzające przewidywaną datę porodu.

2. Przewidywaną datę porodu określa lekarz przychodni stosując odpowiednio przepisy § 5 i 7.

§ 18. 1. Kobiecie ubiegającej się o przyznanie przerwy w pracy po porodzie wydaje się zaświadczenie stwierdzające datę odbytego porodu.

2. Do wydania zaświadczenia określonego w ust. 1 jest właściwy:

1) ordynator oddziału — w razie odbycia porodu w szpitalu,

2) lekarz (położna) przychodni — w pozostałych przypadkach.

3. W zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, stwierdza się równocześnie okres pobytu kobiety w szpitalu (izbie porodowej).

§ 19. Orzeczenie o stanie zdrowia w postępowaniu o przedłużenie okresu zasiłków przewidzianych w przepisach o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa wydaje komisja lekarska w przychodni na wniosek lekarza leczącego, a dla chorego pozostającego w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej — komisja lekarska tego zakładu na wniosek właściwego ordynatora.

§ 20. 1. Do zadań kierownika zakładu społecznego służby zdrowia w zakresie nadzoru nad orzecznictwem należy w szczególności:

1) zarządzenie powtórnego badania lekarskiego osoby, której dotyczy orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy,

2) wykonywanie wyrывkowej kontroli działalności lekarzy (lekarzy dentystów, starszych felczerów, felczerów) i komisji lekarskiej w zakresie orzecznictwa i organizowanie instruktażu w tym zakresie,

3) analizowanie działalności orzeczniczej zakładu na podstawie wyników kontroli określonych w pkt 2, dokumentacji i materiałów statystycznych,

4) udzielanie opinii w sprawach orzecznictwa.

2. Powtórne badania lekarskie (ust. 1 pkt 1) kierownik zakładu społecznego służby zdrowia zarządza:

1) z własnej inicjatywy, jeżeli wydane orzeczenie budzi uzasadnione wątpliwości,

2) na uzasadniony wniosek kierownika zakładu pracy, w którym zatrudniona jest dana osoba, bądź

3) na żądanie organu sprawującego nadzór nad orzecznictwem o czasowej niezdolności do pracy.

3. Powtórne badania lekarskie przeprowadzają:

1) komisje lekarskie w składzie dwóch lekarzy, jeżeli chodzi o orzeczenie wydane przez komisję lekarską lub kierownika zakładu, lub

2) odpowiednio lekarz lub lekarz dentysta wyznaczony przez kierownika zakładu, jeżeli nie zachodzą okoliczności określone w pkt 1.

4. W wyniku powtórnego badania lekarskiego:

1) stwierdza się zasadność wydanego orzeczenia bądź

2) ustala się odpowiednio krótszy okres czasowej niezdolności do pracy, z tym że orzeczony okres musi obejmować co najmniej dzień, w którym przeprowadzono badania lekarskie.

5. W przypadku określonym w ust. 4 pkt 2 zatrzymuje się wydane uprzednio zaświadczenie i wydaje się nowe zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy, o czym zawiadamia się kierownika przychodni, w której zatrzymane zaświadczenie zostało wystawione, oraz kierownika zakładu pracy.

§ 21. Do zadań kierownika komórki organizacyjnej zakładu społecznego służby zdrowia (kierownika poradni, ordynatora oddziału) w zakresie nadzoru nad orzecznictwem należy w szczególności:

1) wykonywanie bieżącego fachowego nadzoru nad działalnością podległych lekarzy (lekarzy dentystów, starszych felczerów, felczerów) w zakresie orzecznictwa i prowadzenie systematycznego instruowania w tym zakresie,

2) czuwanie nad prowadzeniem prawidłowej dokumentacji orzeczeń i sprawozdawczości w tym zakresie,

3) udzielanie podległym lekarzom (lekarzom dentystom, starszym felczerom, felczerom) konsultacji w dziedzinie orzecznictwa.

§ 22. Komisje lekarskie w przychodniach kontrolują prawidłowość orzeczeń przedstawionych im w celu przedłużenia, a ponadto:

1) udzielają opinii w zakresie orzecznictwa,

2) instruują i doszkalają lekarzy (lekarzy dentystów, starszych felczerów, felczerów) w zakresie orzecznictwa,

3) analizują orzeczenia i przedstawiają swoje wnioski właściwemu do spraw zdrowia i opieki społecznej organowi prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

§ 23. 1. Zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy wydane pracownikowi objętemu opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej przez inny zakład społeczny służby zdrowia powinno być zarejestrowane we właściwym zakładzie przemysłowej służby zdrowia niezwłocznie po przekazaniu tego zaświadczenia przez zakład pracy.

2. Przepis ust. 1 dotyczy również decyzji nakazujących pracownikowi objętemu opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej wstrzymanie się od pracy w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych, jeżeli decyzja taka została wydana przez lekarza (felczera, starszego felczera, pielęgniarkę) nie będącego pracownikiem tej przychodni.

§ 24. 1. Jeżeli rejestrowane zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby obłożnej nasuwa uzasadnione podejrzenie co do jego zasadności, kierownik zakładu przemysłowej służby zdrowia zarządzi przeprowadzenie kontroli stanu zdrowia pracownika przez lekarza, który po zbadaniu pracownika, w razie stwierdzenia iż pierwotnie orzeczony okres niezdolności do pracy jest zbyt długi, postępuje w sposób określony w § 20 ust. 5.

2. Z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli stanu zdrowia pracownika obłożnie chorego może wystąpić organ do sprawowania nadzoru nad orzecznictwem o czasowej niezdolności do pracy.

§ 25. 1. Na wniosek kierownika zakładu pracy kierownik zakładu przemysłowej służby zdrowia jest obowiązany oddelegować lekarza tego zakładu służby zdrowia do przeprowadzenia kontroli stanu zdrowia pracownika obłożnie chorego przebywającego w domu, jeżeli pracownik ten uzyskał zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z zakładu społecznego służby zdrowia przeznaczonego dla ogółu ludności.

2. Lekarz oddelegowany przez kierownika zakładu przemysłowej służby zdrowia, jeżeli po zbadaniu stanu zdrowia pracownika, o którym mowa w ust. 1, stwierdził, że pierwotnie orzeczonego okres niezdolności do pracy jest zbyt długi, postępuje w sposób określony w § 20 ust. 5.

§ 26. 1. Organy do spraw zdrowia prezydiiów rad narodowych wykonują nadzór nad organizacją i poziomem orzecznictwa w zakładach społecznych służby zdrowia.

2. Organy do spraw zdrowia mogą zlecić wykonywanie zadań określonych w ust. 1 wyznaczonym przez siebie zakładom społecznym służby zdrowia oraz lekarzom (lekarzom dentystom) wykonującym nadzór specjalistyczny.

§ 27. Właściwość i tryb wydawania decyzji nakazujących wstrzymanie się pracownika od pracy w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych regulują przepisy o zwalczaniu tych chorób.

§ 28. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą orzekania o czasowej niezdolności do pracy w związku z leczeniem uzdrowiskowym.

§ 29. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 8 lutego 1964 r. w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1964 r. Nr 7, poz. 44 i z 1966 r. Nr 49, poz. 303).

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Sztachelski

80

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 lutego 1968 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie finansowania i księgowania wydatków na szkolenie kursowe i doskonalenie zawodowe.

(Monitor Polski z dnia 8 marca 1968 r. Nr 10, poz. 62)

(Wyciąg)

Na podstawie § 17 uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 9 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 lipca 1965 r. w sprawie finansowania i księgowania wydatków na szkolenie kursowe i doskonalenie zawodowe (Monitor Polski Nr 38, poz. 215) wprowadza się następujące zmiany:

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Opłaty, o których mowa w ust. 2, wynoszą:

1) dla nie uprawnionych do pobierania zasiłków rodzinnych zł 16,40,

2) dla uprawnionych do pobierania zasiłków rodzinnych na jednego członka rodziny zł 8,20,

3) dla uprawnionych do pobierania zasiłków rodzinnych na dwóch członków rodziny zł 4,90.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.